

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 2T/82/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618010230
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Vigaš
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2020:3618010230.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske samosudcom Mgr. Michalom Vigašom, v trestnej veci obžalovaného H. H., na hlavnom pojednávaní dňa 24.06.2020 takto

rozhodol:

Obžalovaný H. H., Q.. XX.XX.XXXX v Hurbanove, bytom Y. R., J. O. XX/X

je vinný, že:

hoci mu zo Zákona o rodine vyplývala povinnosť starať sa o výživu svojich detí R. H., Q.. XX.XX.XXXX, J. H., Q.. XX.XX.XXXX G. Ľ. H., Q.. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 9C 67/2009-14 zo dňa 10.06.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2009 bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry R. H., Q.. XX.XX.XXXX sumou 100 € mesačne, syna J. H., Q.. XX.XX.XXXX sumou 100 € mesačne a dcéry Ľ. I. H., Q.. XX.XX.XXXX sumou 100 € mesačne počnúc od právoplatnosti rozsudku vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky detí J. H., tejto povinnosti sa v Partizánskom, Svätom Petri, vo Vlčom Hrdle a všade tam, kde sa zdržiaval úmyselne vyhýbal vo vzťahu k dcére R. H., Q.. XX.XX.XXXX v dobe od 01.03.2013 do 31.05.2018 s výnimkou mesiacov, za ktoré výživné zaplatil, vo vzťahu k synovi J. H., Q.. XX.XX.XXXX v dobe od 01.03.2013 do 30.06.2018, s výnimkou mesiacov, za ktoré výživné zaplatil a vo vzťahu k dcére Ľ. H., Q.. XX.XX.XXXX v dobe od 01.03.2013 do 15.07.2019, s výnimkou mesiacov, za ktoré výživné zaplatil hoci od 01.03.2013 do 27.03.2018 a od 28.03.2019 do 15.07.2019 bol schopný platiť výživné na svoje deti vo výške určenej vykonateľným súdnym rozhodnutím o výživnom a v období od 28.03.2018 do 27.03.2019 najmenej vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov tým, že hoci bol od 29.05.2006 do 17.07.2019 živnostníkom a z výkonu živnosti bol objektívne schopný dosiahnuť dostatočný príjem na plnenie vyživovacej povinnosti, túto si pravidelne neplnil a následne prestal živnosť vykonávať, nikde sa nezamestnal a nepokúsil sa nájsť si vhodné zamestnanie ani prostredníctvom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pričom na výživnom zaplatil na svoje deti R. H., Q.. XX.XX.XXXX, J. H., Q.. XX.XX.XXXX G. Ľ. H.Ú., Q.. XX.XX.XXXX v mesiaci apríl 2013 sumu 300 €, máj 2013 sumu 300 €, jún 2013 sumu 300 €, september 2013 sumu 300 €, október 2013 sumu 300 €, november 2013 sumu 300 €, december 2013 sumu 300 € a január 2014 sumu 300 €, a Ľ. H., Q.. XX.XX.XXXX v sume 50,-€ dňa 08.07.2019, tiež dodatočne bola na výživné v prospech oprávnených R. H., Q.. XX.XX.XXXX, J. H., Q.. XX.XX.XXXX G. Ľ. H.Á., Q.. XX.XX.XXXX poukázaná súdnym exekútorom od obžalovaného vymožená pohľadávka na výživnom dňa 18.09.2019 vo výške 2883,27-€ a dňa 03.10.2019 vo výške 650,-€ čím zostal na výživnom za obdobie od 01.03.2013 do 31.05.2018, s výnimkou mesiacov, za ktoré výživné zaplatil, dlhovať svojej dcére R. H. sumu vo výške 4322,24-€, za obdobie od 01.03.2013 do 30.06.2018, s výnimkou mesiacov, za ktoré výživné zaplatil, dlhovať svojmu synovi J. H. sumu vo výške 4422,24-€, a na výživnom na dcéru Ľ. H., Q.. XX.XX.XXXX s výnimkou mesiacov, za ktoré výživné zaplatil, matke svojich detí J. H. za obdobie od 01.03.2013 do 15.07.2019 sumu vo výške 5622,25-€,

t e d a :

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, pretože ho páchal po dlhší čas a na viacerých osobách,

č í m s p á c h a l :

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2019 (ďalej Tr. zák.) v spojení s § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienienečne o d k l a d á a určuje skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 4 písm. k/ Tr. zák. obžalovanému ukladá povinnosť v skúšobnej dobe sa zamestnať alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

o d ô v o d n e n i e :

V trestnej veci obžalovaného, pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. bola podaná prokurátorom Okresnej prokuratúry Partizánske pod sp. zn. Pv 492/13/3305-77 na tunajší súd dňa 13.12.2018 obžaloba na skutkovom základe podľa obžaloby. Súd vo veci vydal dňa 28.12.2018 trestný rozkaz, proti ktorému podal obžalovaný odpor včas. V odpore jednak uviedol, že sa zo spáchania trestného činu necíti byť vinný a tiež, že trest jemu uložený je neprímerane prísny. Súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č.k. 2T/82/2018-480 z 15.07.2019 tak, že obžalovaného uznal vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2019 (ďalej Tr. zák.) v spojení s § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. na skutkovom základe ako v danom rozsudku a uložil mu podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov s podmieneným odkladom a určil skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov s probačným dohľadom. Zároveň mu podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. a § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné 8 950,-€ k rukám J. H., Q.. XX.XX.XXXX v Partizánskom, bytom R., U.. Q. XXX/XX, zameškané výživné 3500,-€ k rukám J. H., Q.. XX.XX.XXXX v Partizánskom, bytom R.Q., U.. Q. XXX/XX a zameškané výživné 5 500,-€ k rukám J.. R. H., Q.. XX.XX.XXXX v Partizánskom, bytom R., U.. Q. XXX/XX a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák. povinnosť v skúšobnej dobe sa zamestnať alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Predmetný rozsudok napadol odvolaním obžalovaný, pričom Krajský súd uznesením č. k. 3To/111/2019-484 z 22.01.2020 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresnému súdu nariadil vykonať dokazovanie za účelom zistenia, či a k akým zmenám, rozhodným pre určenie vyživovacej povinnosti obžalovaného z hľadísk uvedených v ustanovení § 62 a nasl. Zákona o rodine došlo na strane obžalovaného, ako aj na strane oprávnených oproti stavu, ktorý bol podkladom pre rozsudok vydaný Okresným súdom Komárno zo dňa 10.6.2009, sp. zn. 9C 67/2009. Za tým účelom zabezpečiť si spis Okresného súdu Komárno, sp. zn. 9C 67/2009, ktorý dôkaz odvolací súd považuje za nevyhnutný pre zákonné rozhodnutie vo veci, ktoré musí vychádzať aj zo správne ustálenej výšky dlhu na zákonnom výživnom. Vzhľadom na to, že v danom prípade došlo k zrušeniu napadnutého rozsudku len na podklade odvolania obžalovaného, okresný súd bude tiež povinný sa ďalej riadiť aj stanoviskom, uverejneným v Zbierke

stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 15/2011. Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. okresný súd je viazaný vyššie uvedenými právnymi názormi a pokynmi tohto odvolacieho súdu.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal výsluch obžalovaného, výsluch matky maloletej L. H., J. H., už plnoletých detí J. H. G. J.. R. H., oboznámil listinné dôkazy vzťahujúce sa ku skutku, rozhodnutia súdu o úprave vyživovacej povinnosti obžalovaného k deťom, obsah pripojených spisov, riadil sa právnym názorom odvolacieho súdu vykonal dôkazy, ktoré bolo potrebné v tom smere vykonať a zistil tento skutkový stav.

Obžalovaný učinil vyhlásenie, že je nevinný. Uviedol, že mu je ľúto, že neplnil vyživovaciu povinnosť k deťom, ale nemal na to finančné prostriedky. Bol živnostníkom, pričom o zrušenie živnosti požiadal až prednedávnom elektronicky. Nevie prečo živnosť nezrušil skôr, kašľal na celý svet. Podnikať však prestal pred cca tromi rokmi, odkedy si neplatí ani odvody do zdravotnej a sociálnej poisťovne, kde mu vznikli dlhy. Ako prišiel o prácu, tak prestal aj platiť výživné, lebo na to nemal finančné prostriedky. Potom sa živil len neformálne, za ubytovanie a stravu strážil lode v lodenici v Komárne, robil pritom aj zámočnícke práce na lodi. Aktuálne za stravu, ubytovanie a príležitostné vreckové pomáha s prácami popri dome kamarátovi, umelcovi. Ten mu sem-tam dá peniaze na jedno či tri piva, on mu dá peniaze aj na výživné, ktoré zaplatil 08.07.2019 vo výške 50,-€, na účet matky detí, čím chcel zaplatiť výživné deťom. On sa doposiaľ neevidoval ako uchádzač o zamestnanie, lebo je formálne živnostník, prácu si však hľadal a hľadá, v prostredí, kde býva. Pred viac ako rokom mal úraz, trieštivú zlomeninu predkolenia, bol odvezený RZP po štyroch dňoch hospitalizácie operovaný a po dvoch dňoch prepustený do domáceho ošetrovania. Polroka chodil s pomocou barlí a strážil loď. Na kontrole bol len dva či trikrát potom prestal chodiť, formálne PN neukončil. Pociťuje zdravotné obmedzenia, bojí sa doskakovať na zranenú nohu. Má za to, že by bol schopný robiť prácu zámočníka, je lodný zámočník, no už nie na lodi, ale v dielni. V kontakte s bývalou manželkou ani deťmi nie je. Príležitostne požíva alkohol, nie je to však denne, na alkohol má tak, že ho pozuje, ak pre niekoho spraví nejakú prácu.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 24.06.2020 uviedol, že od posledného hlavného pojednávania platí bežné výživné na mal. L. a to od júla 2019 vo výške 50,-€ mesačne. O úhrade od exekútora nevie. Za žalované obdobie nevlastnil žiaden majetok, okrem auta ktoré dávno predal. Je nezamestnaný. Býva u priateľa umeleckého maliara. Ten ho prichýlil, robí pre neho pomocné práce v záhrade za ubytovanie, ten mu dáva aj 50,-€ na výživné. Zamestnaný u neho nie je. Je evidovaný na ÚPSVaR od 18.03.2020, zatiaľ sa mu nedarí zamestnať, lebo má problémy s operovanou nohou, tá ho pri záťaži bolí. Živnosť ukončil asi pred polrokom. On utrpel úraz, nebol pod vplyvom alkoholu, padol na bicykli v prístave a utrpel trieštivú zlomeninu predkolenia. Keďže nemal platené odvody na zdravotné a nemocenské poistenie, nemal nárok na nemocenskú, ani na rehabilitácie, s nohou cvičil sám. Na kontrole u lekára bol tri či štyrikrát asi do dvoch mesiacov od operácie. Sadru mu dali dole asi po troch týždňoch. Vyše pol roka chodil o barlách. Potom strážil lode za stravu a ubytovanie, čo popri zranení mohol. Podal návrh na zníženie výživného, no bol zamietnutý, hoci dosiaľ rozsudok neobdržal. Živnosť skôr nezrušil kvôli svojej lajdáckosti. O invalidný dôchodok nežiadal. K fotodokumentácii predloženej J. H. uviedol, že bol pomocť pri zákazke p. U., v Tatranskej Lomnici. Odbornú robotu nerobil, len pomáhal upratovať, pozametal, podal náradie a pod. U p. U. býva od 03.01.2018, predtým býval na lodi. U lekára kvôli úrazu na nohe nebol viac než rok. Uviedol, že jeho matka zomrela v roku 2002 a on zdedil podiel na nehnuteľnosti, nevedel však uviesť akým spôsobom bola časť výživného vymožená, len uviedol, že to nemohlo byť z jeho príjmu z práce.

Zástupca maloletej poškodenej L. H., matka - J. H. uviedla, že obžalovaný platil výživné len v období, ako je uvedené v obžalobe, následne zaplatil len 10. júla 2019 vo výške 50,-€. Počas obdobia keď neplatil výživné ju kontaktoval len raz kvôli exekúcii, nevedeli kde sa zdržiava. Ona si potom čo polroka neplatil vybavila náhradné výživné. Deťom sa snažila zabezpečiť výživu sama a nič im nechýbalo.

J. H. na hlavnom pojednávaní po vrátení veci na opätovné prejednanie uviedla, že došlo k viacerým úhradám počnúc dňom 8.7.2019 až do mesiaca mája 2020. Bola poukazovaná na úhradu výživného suma 50,-€ mesačne. Okrem toho dňa 03.10.2019 od súdneho exekútora Reného Matušku jej bola poukázaná suma vo výške 650 € a 18.09.2019 suma 2 883,27-€. Nevie o žiadnych zameškaných výživných na plnoleté deti, na maloletú L. poberá náhradné výživné, predmetné sumy vyplateného výživného sú teda evidenčne vedené na úhradu výživného mal. L. H., pretože rozdiel medzi poukázanou sumou vo výške náhradného výživného a výživného zaplateného obžalovaným musí vrátiť v prospech

ÚPSVR Partizánske. Z toho dôsledku musí ešte uhradiť sumu 933,-€. Obžalovaný sa odmlčal, nekontaktoval, nevedeli zistiť ani ako rodina ani prostredníctvom polície, kde sa nachádza, teda nijakým iným spôsobom neprispieval. Keď prestal platiť výživné, musela to riešiť tak, že si našla viacero zamestnaní, deti chodievali na brigády, mohli bývať u jej rodičov, prispievala im čosi na bývanie. Jednou z príčin prečo syn skončil vysokoškolské štúdium predčasne boli ekonomické problémy, náklady na štúdium, napríklad na privátne ubytovanie, kde sa platilo cca 100 € mesačne, tiež bol na príčine asi nie celkom vhodný výber školy pre neho a partia ľudí, kde bol ubytovaný, kde sa užíval alkohol a drogy. Dospelé deti od ukončenia školy pracujú, L. študuje 9. ročník základnej školy, od septembra nastupuje do 1. ročníka strednej školy farmaceutického zamerania. Podľa jej názoru obžalovaný u pána U. pracuje, nejde len o nejaké vypomáhanie. V podstate pracuje na čierno, cez sociálne siete sa dostala k fotodokumentácii - tvorby pána U., kde je odfotený aj obžalovaný, čo súdu doložila. Nemyslí si teda, že je tak vážne zdravotne postihnutý, že nemôže pracovať. Uviedla, že obžalovaný zdedil podiel na nehnuteľnosti po matke, nevie však, akým spôsobom bola exekvovaná suma jej zaslaná exekútorom.

Poškodený J. H. uviedol, že otec výživné neplatil od marca 2013. Nezdôvodnil, prečo neplatí. Výživné dokiaľ platil, poukazoval na účet matke detí. Jemu priamo nebolo vyplatené nič. Svedok býva s matkou a mladšou sestrou v podnájme. Je zamestnaný. Na hlavnom pojednávaní dňa 24.06.2020 uviedol, že na meno matky prišla nejaká úhrada od exekútora. Od otca mu osobne výživné uhradené nebolo. Od posledného pojednávania bolo zasielané výživné pre jeho mladšiu sestru výživné vo výške 50,-€ mesačne. Keďže neboli v žiadnom kontakte, nedošlo ani k žiadnemu plneniu a to ani vo forme inej ako výživnom. Núdzou netrpel, pomohla im rodina. Štúdium na vysokej škole prerušil, jedným z dôvodov bolo aj to, že chcel finančne pomôcť matke, tak sa zamestnal, pričom je zamestnaný doposiaľ. Študoval dva semestre, k prospechu sa nevie presne vyjadriť, je pravdou, že opakoval nejaké skúšky.

Poškodená J. R. H. uviedla, že otec výživné neplatil od roku 2013, matka musela robiť právne kroky, ona študovala na strednej a neskôr vysokej škole, poberala tam sociálne štipendium. Od 01.08.2018 je už zamestnaná a pomáha matke. Od marca 2013 sa snažili kontaktovať otca, no nevedeli sa s ním spojiť. J. R. H. na hlavnom pojednávaní po vrátení veci na opätovné prejednanie uviedla, že od posledného hlavného pojednávania nedošlo zo strany obžalovaného k žiadnej úhrade výživného, už dva roky je zamestnaná, pracuje a žije v Nitre. Obžalovaný ju nekontaktoval, ani ona ho nekontaktovala. Počas vysokoškolského štúdia poberala sociálne štipendium, pomáhala jej matka, starí rodičia s bratom si privyrábali brigádami. Otec nepomáhal finančne ani vecne. Nemalo to na nich nepriaznivé následky, pretože ich finančne zabezpečovala matka, netrpeli núdzou. O majetkových pomeroch obžalovaného nemala žiadnu vedomosť, prehlasoval sa za bezdomovca, v podstate sa odmlčal, nebolo ho možné kontaktovať ani telefonicky, nevedela ho kontaktovať ani polícia.

Podľa prečítaných listinných dôkazov trestné oznámenie na obžalovaného podala matka detí (č.l. 1-2). Podľa rodných listov na č.l. 29-31 bolo zistené, že obžalovaný je otcom detí uvedených v obžalobe.

Podľa výpisu z účtu vo VÚB a.s. na č.l. 33-58 bolo zistené, že obžalovaný si zaplatil výživné k deťom ako v obžalobe.

Zo spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 9C/67/2009 súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 9C/67/2009-14 z 10.06.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2009, bolo manželstvo obžalovaného a J. H. rozvedené, obžalovaný zaviazaný prispievať od právoplatnosti rozsudku na výživu každého z detí sumou 100,-€ mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky detí. Obžalovaný bol v tom čase podnikateľ v odbore zámočníctva, jeho príjem bol medzi 20 000,-Sk a 35 000,-Sk, no odvolával sa na krízu, nedostatok práce v čase rozhodovania. Zo spisu Okresného súdu Rožňava 12Pd/1/2020, súd zistil, že bol vypočutý formou dožiadania obžalovaný, v podstate uvádzal to čo na hlavnom pojednávaní v tejto veci.

Podľa potvrdenia o štúdiu č.l. 368-370 J. H. ukončil štúdium na fakulte prírodných vied Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre dňa 30.06.2018. Doplnil, že štúdium prerušil zo sociálnych dôvodov a neplánuje v ňom pokračovať. J. R. H. študovala na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici, pedagogická fakulta od 01.09.2013 do 30.05.2018.

Podľa správy Sociálnej poisťovne č.l. 59-61,151-152,158-159, 169, 192-193, 238-239, 378-382, obžalovaný bol od 01.07.2007 do 30.06.2016 registrovaný ako SZČO, nebol poberateľom žiadnych dávok.

Podľa správ ÚPSVaR č.l. 62, 147-150, 156-157, 190-191, 220, 240-241, 371-377, bol naposledy vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie do 11.01.2002. V období od 01.03.2013 nepoberal dávku v hmotnej núdzi.

Z listinných dôkazov na č.l. 63-68-172-177,395-400,69-71, 401-403, 388-389 vyplýva, že v rozhodnom období nebol cenných papierov, je držiteľom a vlastníkom motorového vozidla OPEL Astra, na ktorom je viacero exekútorských blokácií, k vozidlu uviedol, že toto auto bol havarované a predal ho ako búrané, nevie však uviesť kedy. Je podielovým spoluvlastníkom v ? rodinného domu záhrady a zastavanej plochy v k.ú Svätý Peter, na podiel je zriadené záložné právo v prospech Daňového úradu Nitra. Obžalovaný uviedol, že dom vlastní s otcom a bratom.

Podľa správ Daňového úradu Nitra č.l. 76-88, 103-118, 200-219, 229, 405-418 boli zaslané daňové priznania za rok 2013-2014 za rok 2015 až 2017 nepodal. Príjem zo živnosti za rok 2013 bol 12467-€ výdavky 4986,80-€, príjem zo živnosti za rok 2014 bol 11935,-€ a výdavky 5450,-€.

Podľa aktuálneho výpisu zo živnostenského registra na č.l. 460 je obžalovaný živnostníkom podnikajúcim od 29.05.2006 aj s predmetom podnikania zámočníctvo.

Podľa správ exekútorského úradu JUDr. René Matušku č.l. 135-136, 198, 419-420, sa vedie proti obžalovanému ako povinnému exekučné konanie na podklade rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 9C/67/2009. Nedošlo k 26.04.2018 ani k čiastočnému vymoženiu pohľadávky.

Podľa správy exekútorského úradu JUDr. René Matušku z 22.06.2020 na č.l. 543, je pod sp. zn. EX 2392/13 vedené exekučné konanie v prospech oprávnených R. H., J. H. G. J.. L. H. proti povinnému - obžalovanému. Exekučné konanie sa vedie pre zameškané aj bežné výživné. V priebehu konania došlo k čiastočnému vymoženiu pohľadávky a to prikázaním pohľadávky z účtu v banke, dňa 16.08.2019 v sume 5 595,27-€ a dňa 24.09.2019 v sume 650,-€. Tieto platby boli použité na pokrytie nákladov exekúcie a odmeny súdneho exekútora a na úhradu bežného výživného a časti zameškaného výživného.

Podľa fotodokumentácie pochádzajúcej z postov na sociálnej sieti na č.l. 521 autor R. Q. U. zverejnil aj fotku, kde je obžalovaný pridržiavajúci nášľapnú dosku schodiska, ide o fotodokumentáciu projektov autora.

Podľa potvrdenia ÚPSVaR Komárno z 25.05.2020 na č.l. 504 je obžalovaný od 26.02.2020 evidovaný ako uchádzač o zamestnanie.

Podľa výpisu zo živnostenského registra na č.l. 546, obžalovaný ukončil podnikateľskú činnosť ku dňu 17.07.2019.

Z rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 6P/1/2020-135 zo 17.06.2020, ktorý v čase oboznámenia nenadobudol právoplatnosť, súd zistil, že obžalovaného návrh na zníženie výživného k mal. R. H. na sumu 30,-€ mesačne súd zamietol ako nedôvodný.

Podľa potvrdení o úhradách výživného na č.l. 507-517 vyplýva, že od augusta 2019 do mája 2020 bolo hradené výživné z účtu R. U. na účet J. H., vo výške 50,-€ mesačne v mesiaci júl 2019 formou poštového peňažného poukazu.

Podľa čestného prehlásenia J.. G.. R. U. na č.l. 518 zo 17.02.2020 u neho obžalovaný vyše roka bezodplatne býva, na základe zlého zdravotného stavu obžalovaný nemôže vykonávať žiadnu prácu a vykonáva len pomocné záhradné práce bezodplatne.

Podľa listiny preukazujúcej bankové operácie na č.l. 519-520 bola J. H. dňa 18.09.2019 poukázaná suma 2 883,27-€ a dňa 03.10.2019 suma 650,-€ od JUDr. Rene Matušku - súdneho exekútora.

Podľa exekučného príkazu JUDr. René Matušku na č.l. 522 z 23.08.2019 EX 2392/13 bol vydaný príkaz na zadržanie vodičského preukazu obžalovanému. Vo vzťahu k oprávneným R. H., J. H. G. J.. L. H. proti povinnému - obžalovanému, bol zameškané výživné vo výške 13 513,73-€ za obdobie od 01.04.2014 do 30.08.2019 a vymáhalo bežné výživné 100,-€ mesačne na mal. L..

Podľa výpisu z registra priestupkov na č.l. 424 obžalovaný nebol postihnutý za priestupok. Podľa výpisu z RT na č.l. 450 nebol súdne trestaný.

Podľa lekárskej prepúšťacej správy Univerzitnej nemocnice Bratislava, Nemocnica Ružinov na č.l. 462-465, bol obžalovaný prijatý dňa 28.03.2018 pre zlomeninu horného konca pľšťaľy a zlomeninu proximálnej tibiae Schatzker V vpravo, podstúpil operáciu dňa 03.04.2018, a hospitalizácia bola ukončená dňa 05.04.2018. V správe na č.l. 463 sa aj uvádza, že fajčí, alkohol požíva denne 1-2 pivá a aj tvrdý alkohol pravidelne k tomu.

Prokurátorka navrhla obžalovaného uznať vinným na podklade obžaloby rozšírenej o ďalšie zavinené obdobie až do 25.02.2020, a uložiť mu trest s podmieneným odkladom za prevahy pohľadáčujúcich okolností § 36 písm. j/ Tr. zák. Obhajca na vrhol obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, pretože absentuje subjektívna aj objektívna stránka trestného činu, obžalovaný nie je schopný plniť výživné v súdom určené výške, pričom toto platí vo výške, ktorú je schopný dobrovoľne a pravidelne. Obžalovaný vyjadril ľútosť na tým ako vec dopadla.

Vzťah majetkových a zárobkových pomerov obžalovaného k jeho zákonnej vyživovacej povinnosti z trestnoprávnej roviny je potrebné vykladať z toho pohľadu, či obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy. Hoci poukazujúc na ustálenú judikatúru pri posudzovaní otázky zavinenia pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy súd nie je viazaný súdnym rozhodnutím, ktorým sa vyživovacia povinnosť skôr upravila, to samo o sebe neznamená, že súd nevychádza z toho, že výška vyživovacej povinnosti nie je upravená a posudzuje ju nanovo v rámci trestného konania - posudzuje len otázku zavinenia vo vzťahu k určenej sume. Je nesporné, že chránený záujem v prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy je záujem na riadnom plnení si vyživovacej povinnosti povinnou osobou. Zrejme štát nemá záujem na tom, aby povinný plnil vyživovaciu povinnosť len vo výške podľa jeho schopností a možností v čase trestného konania, ale aby boli rešpektované súdne rozhodnutia, ktorými bola vyživovacia povinnosť určená a ich nerešpektovanie malo aj iný ako civilnoprávny rozmer v podobe výkonu rozhodnutia o výživnom. Súd by tak mal vychádzať z rozhodnutia o vyživovacej povinnosti ako základu pre posudzovanie toho, do akej miery je možné danú určenú sumu výživného považovať mieru schopností a možností povinného rodiča, ktorý súdom určenú výšku vyživovacej povinnosti oprávnenému neplatí.

Na základe vykonaného dokazovania hodnotiac dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti súd považuje za preukázaný skutkový stav ako v skutkovej vete rozsudku.

Najskôr je potrebné uviesť, že proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie len obžalovaný, hoci bolo preukázané, že obžalovaný neplní vyživovaciu povinnosť k maloletej L. H. v súdom určenej výške naďalej, s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prijaté dňa 06.12.2010 pod sp. zn. Tpj 102/2010 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 15/2011, rozšírením skutku aj o obdobie po 15.07.2019 by súd prvého stupňa porušil zásadu zákazu zmeny k horšiemu uvedenú v § 327 ods. 2 Tr. por., pretože v podstate len z dôvodu odvolania obžalovaného podaného v jeho prospech by došlo k rozšíreniu zavineného obdobia a tým postihnutiu za konanie v širšom časovom období čo môže mať nepochybne vplyv aj na uloženie trestu aj právnu kvalifikáciu v neprospech páchatela. Z tohto dôvodu má predmetné stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vplyv nie len na odvolacie konanie, ale v prípade, pokiaľ je v odvolacom konaní rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušené len na podklade odvolania obžalovaného a v jeho prospech, vplyv aj na následné opätovné rozhodovanie vo veci samej.

Na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že obžalovaný si bol vedomý vyživovacej povinnosti, túto spočiatku plnil nepravidelne tak ako je uvedené v obžalobe, no od februára 2014 neplnil už vôbec ani len v minimálnej zákonnej výške, pričom v rozhodnom období mu nič nebránilo sa zamestnať s výnimkou dočasného obdobia po úraze v roku 2018. Z hľadiska zavinenia by bolo možné prihliadať na vyšší počet vyživovacích povinností otca k deťom, pokiaľ by bolo zrejme, že tento prejavuje snahu aspoň

sčasti výživné platiť, čo však neurobil, tiež pokiaľ by prejavoval snahu sa riadne zamestnať, preukázané bolo naopak, že si v podstate zvolil spôsob života, ktorým si zabezpečoval len výživu svoju a aj to len základnú, tiež nejaké prostriedky na alkohol či na fajčenie. Ak pracoval, tak za poskytnutie ubytovania a stravu, občas vreckové. Hoci obžalovaný uvádza, že alkohol požíva len nepravidelne, z lekárskej správy - pričom lekár zisťuje údaje takéhoto charakteru len subjektívne otázkami na pacienta, vyplýva, že alkohol ešte v roku 2018 pil denne, tiež fajčil. Stále bol formálne podnikateľom na základe živnostenského oprávnenia, pričom k ukončeniu živnosti sa rozhodol až k 17.07.2019 do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol zaradený až od 26.02.2020. Ukončenie podnikania až v roku 2019 napriek tomu, že reálne dlhodobo živnosť nevykonával a nemal z nej príjem odôvodnil len svojou ľahostajnosťou. Priznal, že v toho dôsledku má dlhy na zdravotnom a sociálnom poistení, zrejme (záložné právo) aj daňový dlh. Má exekúcie, čo sa odzrkadlilo v záložnom práve na podiel v nehnuteľnosti, blokácii motorového vozidla. Keďže udržiava taký stav, že nie je formálne zamestnaný, je jeho prípadný reálny príjem exekučne nepostihnuteľný.

Súd z hľadiska zavinenia, ako nezavinené, nezohľadnil ani obdobie, keď bol obžalovaný hospitalizovaný a následnú rekonvalescenciu, pretože opäť, obžalovaný nemal žiadny nárok na nemocenskú len z dôvodu, že si ako živnostník neplnil povinnosť platiť poistné, nežil dlhodobo spôsobom, že by dokázal po určité obdobie uhrádzať výdavky z usparených prostriedkov, v tomto prípade aspoň minimálnu zákonnú výšku výživného po toto obdobie uhrádzať. Pokiaľ by si ju plnil v období po úraze aspoň sčasti v minimálnej zákonnej výške bolo by možné posudzovať jeho konanie ako nedbanlivostné alebo by sa mohlo preukázať ako nezavinené.

Tu je potrebné uviesť, že súd aj v pôvodnom rozhodnutí uviedol dôvody, prečo považuje neplnenie si vyživovacej povinnosti otca k deťom za zavinené a prečo ide o úmysel - nepriamy (str. 5 posl. ods. str. 6, 2 ods. odôvodnenia pôvodného rozsudku), hoci je možné, že sa nie celkom zrozumiteľne vyjadril o súvisi s určenou sumou výživného obžalovanému, súd založil svoje pôvodné rozhodnutie na tom, že obžalovaný výživné zavinené neplatil vôbec, preto nemalo ani žiadny právny význam skúmať, či bol schopný platiť určených 100,-€ na dieťa, alebo 80,-€, 50,-€ či 27,32-€.

Obžalovaný súhlasil s výškou vyživovacej povinnosti k deťom v roku 2009, rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 9C/67/2009-14 z 10.06.2009, kde sa práva odvolania vzdal, bola určená na 100,-€ ku každému z detí. Je potrebné uviesť, že v tom období, ako sám uvádzal, zarobil medzi 20-35 000,-Sk (ak by súd bral v úvahu priemer ide o sumu cca 913,-€ mesačne). Pomer výživného na tri deti je cca 32,8% z tejto sumy, čo je v skutku nie veľký pomer výživného k príjmu na tri vyživovacie povinnosti - obvykle sa suma výživného určuje v rozmedzí 13-22% z čistého príjmu povinného rodiča na dieťa, s počtom vyživovacích povinností pochopiteľne v dolnej hranici tohto rozmedzia, s výnimkami napríklad v podobe mnohopočetných rodín. Opäť, pokiaľ by sa nemalo brať na zreteľ rozhodnutie o výživnom v rodinnoprávnej veci, súd v trestnom konaní by mohol dospieť k tomu, že by určil sumu aj vyššiu ako v tomto rozhodnutí ako sumu, ktorej plnenie by bolo v schopnostiach a možnostiach povinného rodiča a v tom prípade by sa ťarcha právnej neistoty preložila z osoby oprávnenej na povinnú. A to by mohol byť zrejme neželaný dôsledok výkladu judikátu R 33/1960.

Schopnosti a možnosti obžalovaného platiť výživného 100,-€ na každé z detí po dobu uvedenú v skutkovej vete umožňovali. Tu je potrebné uviesť, že súd nezistil žiadne dôvody, prečo by schopnosti a možnosti (okrem toho, že ich nevyužíval a zvolil si spôsob života ignorujúci vyživovaciu povinnosť k deťom) dosiahnuť príjem na platiť výživného v uvedených sumách stratil, s výnimkou obdobia od 28.03.2018 do 27.03.2019, kedy súd ustálil, že bol schopný výživné platiť najmenej vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Aj toto obdobie v dĺžke jeden rok súd určil na základe princípu " v pochybnostiach v prospech obžalovaného" pomerne široko, vylučujúc skutočne akúkoľvek pochybnosť zakladajúcu sa na objektívnom náleze o úraze obžalovaného a následných už len subjektívnych vyjadreniach, že pracovať nemôže. Táto doba začína prijatím do nemocnice dňa 28.03.2018 pre zlomeninu horného konca pľšťaly a končí dátumom, ktorý by v prípade, že by bol obžalovaný stále práceneschopný, zakladajúci nárok na možný invalidný dôchodok (52 týždňov PN). Liečba nebola formálne ukončená, bol na dvoch či troch pooperačných kontrolách a svojvoľne ju ukončil, pričom pretrvávajúce následky uvádza len subjektívne a v podstate ako dôvod, prečo si zamestnanie štandardným spôsobom nehľadá. Ukončenie zavineného obdobia u dospelých detí je dané ukončením ich štúdia, u maloletej L. trvá do 15.07.2019. Neplnenie vyživovacej

povinnosti po obdobie uvedené v obžalobe je už páchaním skutku po dlhší čas, pričom bol páchaný na viacerých osobách - troch deťoch.

Nie je potrebné preukazovať skutočnosti nemajúce vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, nikto nenavrhol znalecké dokazovanie k závažnosti zdravotných následkov, toto by bolo pre právne posúdenie skutku aj tak bezvýznamné, a z väčšej časti závislé práve na tom, že obžalovaný sa riadnej liečbe a rehabilitácii nepodroboval (opäť zas preto, že si neplnil odvodové povinnosti), čím nepochybne ovplyvnil tak úspešnosť liečby ako jej dĺžku. Sám však napríklad uviedol, že barle používal pol roka od úrazu. Už len z toho vyplýva, že pokiaľ aj bol potom nejako obmedzený, tak len v tých zamestnaniach, kde sa predpokladá vyššie alebo bežné zaťaženie predkolenia, čo ho nepochybne nevyklučuje z trhu práce, hoci takýto záver napríklad konštatuje J.. G.. R. U. vo svojom čestnom vyhlásení.

K tvrdenej neschopnosti pracovať a tomu, že obžalovaný de facto je odkázaný na pomoc priateľa, kde nepracuje, len pomáha nenáročnými prácami, súd uvádza toľko, že to nie je nič iné ako práca za odmenu vo forme ubytovania, naturálií (strava a pod.) a peňazí (donorom matke dieťaťa poukazované výživné 50,-€ mesačne). Na viac je zrejmé, že obžalovaný sa podieľal na najmenej jednej zákazke J.. G.. U., pričom je úplne irelevantné či by obžalovaný vykonával "nenáročné" práce pre neho alebo sa zamestnal a vykonával ich pre iného zamestnávateľa. K otázke odmeňovania obžalovaného za výpomoc a primeranosti výživného na dieťa vo výške 100,-€ mesačne súd kladie otázku, či je možné zabezpečiť si celomesačnú výpomoc cudzej osoby v domácnosti a pri práci za sumu 100,-€, alebo za túto sumu v podmienkach trhovej ekonomiky zaplatiť jednej osobe bývanie, stravu a ušetriť 50,-€ za mesiac. Je zrejmé, že táto neformálna dohoda je obojstranne výhodná tak pre obžalovaného ako aj jeho donora, no osoby, voči ktorým existujú vyživovacie povinnosti prichádzali skrátka.

Po 27.03.2019 už trvala len vyživovacia povinnosť obžalovaného k mal. L. opäť vo výške 100,-€, pokiaľ by obžalovaný požiadal o invalidný dôchodok a jeho priznanie bolo dôvodné (čo predpokladá preukázanie invalidity), mal by nárok na invalidný dôchodok, čiastočný alebo plný. Obžalovaný však v tomto smere bol absolútne pasívny, na čom súd zakladá úmyselné zavinenie aj schopnosť platiť súdom určené výživné pre mal. L.. Hoci nejde o právoplatné súdne rozhodnutie na tomto právnom názore svoje rozhodnutie založil aj súd rozhodujúci o vyživovacej povinnosti vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 6P/1/2020, keď návrh na zníženie výživného k mal. L. zamietol.

Obžalovaný svoju vinu popiera. Súd nespochybuje, že obžalovaného životná úroveň v rozhodnom období bola a stále je tak nízka, že reálne nemal k dispozícii mesačne 300,-€ na zaplatenie výživného, avšak bolo preukázané, že dôvodom neboli objektívne dôvody na obžalovanom nezávislé, ale vedomá voľba životného štýlu obžalovaným, ktorý dlhodobo postačuje akurát na to, aby boli uspokojované len jeho vlastné základné životné potreby a životný štýl, na ktorý si zvykol. Pokiaľ by súd akceptoval, že pokiaľ si povinná osoba, takto životný štýl zvolí považuje sa to za ospravedliteľný dôvod neplnenia si vyživovacej povinnosti, vo svojej podstate zanedbávanie povinnej výživy by sa stalo trestnoprávne nepostihnuteľným.

Suma zameškaného výživného je súčinom obdobia a sumy dlžného výživného. V pôvodnom rozsudku súd nesprávne časť výživného patriaceho J. H. pripočítal k sume, ktorá bola poukazovaná v prospech J.N. H. v čase maloletosti J., osobe oprávnenej na preberanie výživného, to je teda dôvodom vytýkanej chyby v počítaní.

Súd k sumám dlžného výživného dospel následne:

Obžalovaný zaplatil na výživu detí v mesiacoch apríl 2013 sumu 300 €, máj 2013 sumu 300 €, jún 2013 sumu 300 €, september 2013 sumu 300 €, október 2013 sumu 300 €, november 2013 sumu 300 €, december 2013 sumu 300 € a január 2014 sumu 300 €, a L. H., Q.. XX.XX.XXXX v sume 50,-€ dňa 08.07.2019, tiež dodatočne bola na výživné v prospech oprávnených R. H., Q.. XX.XX.XXXX, J. H., Q.. XX.XX.XXXX G. L. H.Á., Q.. XX.XX.XXXX poukázaná súdnym exekútorom od obžalovaného vymožená pohľadávka na výživnom dňa 18.09.2019 vo výške 2883,27-€ a dňa 03.10.2019 vo výške 650,-€. Na plnenie výživného súd započítal sumu 800,-€ na každé z detí (rok 2013), 50,-€ len na mal. L. a potom sumu 1177,76-€ na R., 1777,76-€ na J. a 1177,75-€ na mal. L..

Zavinené obdobie vo vzťahu k R. H. je od 01.03.2013 do 31.05.2018. Za obdobie od 01.03.2013 do konca 28.02.2018 je to 5 rokov, t.j. 60 mesiacov x 100,-€, t.j. 6000,-€. Od 01.03.2018 do 27.03.2018 je to 27 dní t.j. 87,09-€, spolu 6087,09-€, za obdobie v ktorom obžalovaný bol objektívne schopný platiť 100,-€/mesiac. Za obdobie od 28.03.2018 do 31.05.2018 sú to 2 mesiace a 4 dni, suma minimálneho výživného bola 27,32-€ mesiac t.j. spolu 58,16-€, spolu tak mal zaplatiť 6145,25-€. Na výživné pre R. H. súd započítal sumu 800,-€ a 1177,76-€, teda z hľadiska zavinenia (poukazujúc objektívnu schopnosť platiť výživné) mu vznikol dlh 4167,49-€, k R. H. za zavinené obdobie. V skutkovej vete je uvedená suma 4322,24-€, pretože skutková veta obsahuje pojem dlžné výživné a to je v skutočnosti suma reálne dlhovaného výživného na podklade rozhodnutia súdu v rodinnoprávnej veci, teda po celé obdobie 100,-€ mesačne so započítaním zaplatenej sumy (63 mesiacov t.j. 6300,-€ - 800 -1177,76-€). Sumy dlžného výživného a nie "zavinene dlžného výživného" sú vo výroku rozsudku uvedené preto, lebo majú vplyv na otázku možnej účinnej ľútosti. Ustanovenie § 86 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. totiž účinnú ľútosť ako mimoriadny inštitút spája so splnením povinnosti povinnej výživy. Pripustiť argument, že aj na tento účel by bol súd povinný skúmať schopnosti a možnosti obžalovaného dodatočne splniť povinnosť uloženú v danom čase vykonateľným rozhodnutím o výživnom, a pokiaľ by mal za to, že z neho nemožno vychádzať, účinnú ľútosť by bolo možné uplatniť aj uhradením nižšej sumy, stali by sa rozhodnutia súdov o vyživovacej povinnosti v rodinnoprávných veciach úplne nezáväzná a pre právne posúdenie nie len vzniku trestnosti, ale aj zániku trestnosti bezpredmetné.

Zavinené obdobie vo vzťahu k J. H. je od 01.03.2013 do 30.06.2018. Za obdobie od 01.03.2013 do konca 28.02.2018 je to 5 rokov, t.j. 60 mesiacov x 100,-€, t.j. 6000,-€. Od 01.03.2018 do 27.03.2018 je to 27 dní t.j. 87,09-€, spolu 6087,09-€ za obdobie, v ktorom obžalovaný bol objektívne schopný platiť 100,-€/mesiac. Za obdobie od 28.03.2018 do 30.06.2018 sú to 3 mesiace a 4 dni, suma minimálneho výživného bola 27,32-€ mesiac t.j. spolu 85,48-€, spolu tak mal zaplatiť 6172,57-€. Na výživné pre J. H. súd započítal sumu 800,-€ a 1177,76-€, teda z hľadiska zavinenia (poukazujúc objektívnu schopnosť platiť výživné) mu vznikol dlh 4194,81-€, k J. H. za zavinené obdobie. V skutkovej vete je uvedená suma 4422,24-€, na základe tých istých princípov, ktoré súd popísal vyššie.

Zavinené obdobie vo vzťahu k mal. L. H. je od 01.03.2013 do 15.07.2019. Za obdobie od 01.03.2013 do konca 28.02.2018 je to 5 rokov, t.j. 60 mesiacov x 100,-€, t.j. 6000,-€. Od 01.03.2018 do 27.03.2018 je to 27 dní t.j. 87,09-€, spolu 6087,09-€ za obdobie, v ktorom obžalovaný bol objektívne schopný platiť 100,-€/mesiac. Za obdobie od 28.03.2018 do 30.06.2018 sú to 3 mesiace a 4 dni, suma minimálneho výživného bola 27,32-€ mesiac t.j. spolu 85,48-€, za obdobie od 01.07.2018 do 27.03.2019 je to suma 334,57-€ (3 mesiace a 4 dni x 27,32-€/mesiac a 8 mesiacov a 27 dní x 28,08-€/mesiac /zmena životného minima od 01.07.2018/). Za obdobie od 28.03.2019 do 15.07.2019 sú to 3 mesiace a 18 dní x opäť 100,-€/mesiac, t.j. 362,90-€ spolu tak mal zaplatiť 6784,56-€. Na výživné pre mal. L. H. súd započítal sumu 50,-€ + 800,-€ a 1177,76-€, teda z hľadiska zavinenia (poukazujúc objektívnu schopnosť platiť výživné) mu vznikol dlh 4756,81-€, k mal. L. H. za zavinené obdobie. V skutkovej vete je uvedená suma 5622,25-€ (za celé zavinené obdobie x 100,-€/mesiac s odrátaním zaplateného výživného), na základe princípov, ktoré súd popísal vyššie u ostatných súrodencov maloletej.

Obžalovaný najmenej tri mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, pretože ho páchal po dlhší čas a na viacerých osobách, naplnil tak zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v znení neskorších predpisov (ďalej Tr. zák.) v spojení s § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. Z hľadiska zavinenia ide o úmysel nepriamy, pretože vedel, že svojím konaním môže porušiť záujem chránený Trestným zákonom vychádzajúci z právnej vety predmetného prečinu, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie nespôsobí - vedel, že si neplní vyživovaciu povinnosť k deťom, vedome a úmyselne viedol život, kde na túto povinnosť nebral ohľad, pričom nemal primerané dôvody domnievať sa, že pokiaľ bude pasívny, nehľadať si prácu či neriešiť svoj zdravotný stav z hľadiska využitia inštitútov sociálneho zabezpečenia a pomoci, ale viesť život, ktorý mu síce vyhovuje a nie je nútený ho preto z hľadiska svojich vlastných záujmov meniť, nebude povinný platiť výživné v inej sume ako si svojvoľne ignorujúce rozhodnutie súdu o výživnom určí.

Súd pri ukladaní druhu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v ustanovení § 34 Tr. zák., pričom prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pohľadujúce a priťahujúce okolnosti, na osobu páchatela, ako aj na možnosti jeho nápravy, nakoľko trest musí mať najmä prevýchovný účinok.

Súd pri ukladaní trestu prihliadol k jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. Obžalovaný bol totiž pred spáchaním skutku bezúhonný, viedol riadny život. Obžalovaný sa ku spáchaniu trestného činu nepriznal, vyjadril síce ľútosť no svoju zodpovednosť v podstate popieral a snažil sa vyvinieť poukazujúc na nemožnosť sa zamestnať, dosiahnuť príjem a svoj zdravotný stav. Aj z výpovede obžalovaného vyplynulo, že svoje konanie za trestný čin nepovažoval argumentujúc jednoduchou úvahou - že nemal z čoho vyživovaciu povinnosť plniť, lebo nemal príjem.

Podľa názoru súdu pri ukladaní trestu pre trestný čin zanedbania povinnej výživy viac ako u iných trestných činov by sa mala zvažovať skutočnosť, aký bude mať dopad trest nie len na obžalovaného, ale aj na poškodeného - v tomto prípade deti. Či je v záujme dieťaťa a spoločnosti (ktorá tiež vynakladá nemalé prostriedky na odsúdených v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody), aby osoba, ktorá si má k dieťaťu vyživovaciu povinnosť plniť bola pozbavená osobnej slobody a možnosti riadne sa zamestnať a výživné platiť, alebo byť morálne odsúdená a potrestaná za ponechania možnosti sa zamestnať a vyživovaciu povinnosť si plniť. Súd tieto skutočnosti zohľadnil a uložil obžalovanému ako doposiaľ netrestanej osobe trest nespojený s odňatím slobody, ale trest odňatia slobody podmiennečne odložil. Súd nepovažuje naopak žiaden z druhov alternatívnych trestov za účinný z hľadiska prevencie a motivácie obžalovaného viesť riadny život. Súd nie je viazaný druhom ani výmerou trestu uloženého v trestnom rozkaze. Súd nemohol ani uložiť trest prísnejší poukazujúc na zásadu zákazu zmeny k horšiemu na podklade odvolania v prospech obžalovaného. Súd tak uložil trest rovnaký vypustil len jednu z povinností pôvodne uložených. Trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu 30 mesiacov s probačným dohľadom súd považuje za primeraný a spravodlivý (vychádzal z upravenej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. v rozmedzí 12 až 44 mesiacov). Na podporu účelu trestu súd za trvania probačného dohľadu obžalovanému uložil podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. a § 51 ods. 4 písm. k/ Tr. zák. povinnosť v skúšobnej dobe sa zamestnať alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. To preto, lebo aktuálny stav a spôsob vedenia života je akceptovateľný len v prípade, pokiaľ by si vyživovaciu povinnosť v súdom určenej výške plnil. Súd mu neuložil povinnosť v skúšobnej dobe zaplatiť zameškané výživné, pretože v skutku nemožno očakávať, že dlh na výživnom uvedený v skutkovej vete rozsudku, ktorý sa vyšplhal na sumu prevyšujúcu 10 000,-€ v skúšobnej dobe splatí. Vo veci vymáhania však je vedené naďalej exekučné konanie, takto nezaplatenie vyššie uvedeného výživného nie je potrebné vynucovať ďalšou sankciou, v podobe priameho súvisu s neosvedčením sa v skúšobnej dobe. To však neznamená, že na prípadné neplnenie si vyživovacej povinnosti či neplatenie dlžného výživného nemožno prihliadať skúmajúc neskôr otázku vedenia riadneho života počas skúšobnej doby.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa vyhlásenia rozsudku, prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu Trenčín.